

til? Saa kommer der maaske forbi en af de Papirarbejdere, jeg talte om. Jeg tænker paa et bestemt Tilfælde, som jeg godt kan anføre her: En Storagrarr fra min Kreds kommer jævnlig til mig for at tale om saglige Spørgsmaal. En af hans Landarbejdere kommer forbi, og saa sidder vi maaske i Kraft af min ærede Vælgers Gunst og nyder en Snaps. Tror De ikke, mine Herrer, at det saa vækker Mishag og berettiget Indignation ikke aleue mod os to, men mod hele Systemet, at man udelukker de andre fra at nyde det, man i gamle Dage kaldte „den fattige Mands Snaps“?

Vi taler ikke mere om det Begreb, det tilhører et forsvundet Stadium; men jeg vil dog sige, at saa længe der er Spiritus i vort Land, saa længe der er bajersk Øl, stemmer jeg ikke for nogen Lovgivning, der udelukker det hverken fra Arbejdspladser eller andre Steder for Arbejderklassen. Det skal ikke være et Privilegium for Gullaschbaroner, Godsejere og Storkapitalister; men det er det, de Herrer af Flertallet gør her ved den Indstilling, de har forelagt her.

Derfor reagerer jeg meget stærkt imod den udemokratiske Maade, hvorpaa man har behandlet denne Sag. Jeg vil følge Mindretallet, og jeg vil gøre det, ikke mindst fordi jeg finder, at i hele denne Sag har de Herrer slet ikke haft Ædruelighedshensyn for Øje.

Der kom en Dag en Mand ind til en Tobakshandler — det var ikke det ærede Medlem fra Roskilde (Henrik Nielsen), De maa ikke misforstaa mig og tro, det er ham, jeg sigter til. Hos denne Tobakshandler, som bar Afholdstegnet højt paa sit Frakkeopslag, købte den vedkommende, efter hvad der er meddelt mig fra virkelig paalidelig Side, for 5 Øre stærk Göteborg-Snus, og derefter gik han hen og købte sig en halv Skibssøl, rystede de to Ting sammen og fik den mest fænomenale Kæfert, der nogen Sinde har eksisteret i vort Land. (En Stemme: Det var billigt.) Ja, det var det, og det var tilmeld en organiseret afholdende Tobakshandler, der solgte den Slags Ting til en af sine Kunder. Hvorfor har de Herrer, naar de vil være konsekvente, da de dog har stillet

saa mange Ændringer og overvejet Sagen saa alvorligt, ikke ogsaa været opmærksomme paa saadanne Ting?

Da jeg i September deltog i det interparlamentariske Møde i Stockholm, talte jeg dér ogsaa med Folk, som interesserede sig for det Spørgsmaal, vi forhandler om her i Dag, bl. a. med en Herredshovding, som er Medlem af den svenske Rigsdag. Han sagde: „For det første er det jo saaledes, at det under Krigen næsten er blevet en Æressag at overtræde gældende Love og Bestemmelser, og det gælder ikke mindst, hvad Spiritus angaar. Der er her i Landet næsten ikke en eneste 16-aarig Maskinlærling, der ikke i sin Fritid staar og laver Brændevinstøj til sin Familie, sine Venner og Bekendte. Han „hugger“ selvfølgelig Materiellet — det er nu ikke saa meget — fra Arbejdsgiveren, og saa udfører han dette Arbejde i sin Fritid og sælger Apparater for en god Betaling til dem, som har Brug for de Ting“. „Og nu vil jeg spørge Dem“ — sagde han til mig — „hvordan skulde vi føre en virksom Kontrol med sligt i et Land af den Udstrækning som Sverige, tror De virkelig, at vi vilde have Raad til at sætte en Politibetjent ved hver Mands Dør i dette Land? Det vilde jo nemlig blive Resultatet“.

Det er det, de Herrer vil. Jeg beklager, at vi er kommet dertil i det danske Folketing, at vi virkelig skal ind paa en Lovgivning, der fratager enhver Borger i dette Land den personlige Frihed. Jeg er ikke Medlem af den „Den personlige Friheds Værn“, men jeg mener at have Lov til at bruge det Udtryk; de Herrer skal ikke kaste Smuds paa dette Udtryk, selv om der er en Bevægelse i den Retning.

Jeg holder meget af Indenrigsministeren, jeg har altid, fordi jeg først i de senere Aar kom ind i dansk Politik, betragtet ham som en af Hørups bedste Disciple; men jeg vil gerne til Slut sige overfor ham, at der er noget i Grundtvigs Ord:

Skal for Misbrugets Skyld maaske
Paa Aandens Himmelbue
Vi heller Mulm og Mørke se
End Solens blanke Lue?